

Szalontai arcok

Életünk minden próbájára Isten mindig új figyelmességgel válaszolt. Tél volt, s második fiunknak, Istvánkának nem volt télikabátja. Egyébbel nem rendelkezünk, csak az imádság lehetőségével. Különös módon kaptuk meg kérésünkre a választ. Egy reggel bementünk a szobába, s az utcára néző nyitott ablak előtt egy kis csomagocskát találtunk a padlón. Senki sem ismerte az eredetét. Felbontottuk, s benne éppen egy hároméves fiúcskának való télikabát volt. Soha nem tudtuk meg, ki volt az ajándékozó angyal. A gondviselő kegyelem jól tudja minden szükségünket, és ezért hálaadással tárhatjuk fel minden kívánságunkat Isten előtt. (Fil 4,6)

Vannak fájdalmas emlékeink is. Egy gimnazista gyermek nagyon figyelt az evangéliumra hívó édesanyjával együtt. Valami depresszió kerítette hatalmába, s a kórház emeletéről a mélybe vetette magát. Ugrása halálos volt. Összetört szívű édesanyja egyetlen fiának halála miatt iszonyú kínokat élt át. Nem lázadt Isten ellen, hanem még jobban megalázta magát, s közben rákbetegségét is elhordozta. Hitét mindvégig megőrizte, s mi hisszük: a gyermeket mégsem veszítette el. Belehullott Istennek kezébe.

A másik eset még fájdalmasabb. Az iskola esze volt a lány. Tanárai sem tudták kielégíteni szellemi éhségét és megválaszolni kérdéseit. A diák-bibliaórákat is szorgalmasan látogatta. Szellemileg rendkívül érett volt. Gyakran faggatott a predestináció titka felől. Szívesen odafigyelt az ige üzenetére. Aztán nem tudjuk, mi történt vele. Valahol megrekedt, az ordító oroszlán hatalmába kerítette. Egy nap holtan találták a szobájában. Asztalán fehér liliumok s rengeteg virágpor. Állítólag a hófehér lilium aransárga porát vízbe szórta és megitta. Az édesapja kertész volt. Mi már nem voltunk akkor Szalontán. Mi lett vele? Nem a mi dolgunk: a titkok az Úréi! Mi mégis hisszük: az örökkévalóságban sok meglepetésben lesz részünk...

És még egy, a féltüdejű, Auschwitzot járt, 18 gyermekes családból való zsidó pártfőorvos, Grünbaum. Igen szeretett minket. Úgy éreztük, őszinte szeretettel van irántunk. Elkerült Szalontáról Nagyváradra. Az utcán találkoztunk vele, s bemutatott bennünket élete társának, aki ugyancsak megjárta az internáló tábor. Feleségének nem voltak gyermekei. Talán nem is kívánták, hogy legyen, túl eleven lehetett még a fájdalom. A társából ömlött a panasz. Ez sincs, az sincs, pedig legalább tízszeres fizetése volt, mint a miénk. Hite nem volt, csak fizetése. Megmondtam neki, hogy a mi fizetésünk jóval alatta van a létminimumnak. Heten vagyunk, s nem panaszkodunk, mert a mi Istenünk napról napra gondoskodik rólunk. Kinek van hát igaza?

– Maguknak – adta meg a feleletet a megyei kommunista párt főorvosa –, higgyenek tovább!

Nemsokára meghalt. Szabad-e nekünk olyan merészen elhinni Jézus szavait, akár erre a zsidó főorvosra vonatkozóan is: „Aki titeket befogad, engem fogad be?” (Mt 10,40) Vagy talán túl könnyen osztogatom az örökéletet? A menny a meglepetések hazája. Ő ateistának vallotta magát, de a mi hitünk jobban érdekelte, mint saját hitetlensége.

Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istene legyen áldott ezért az orvosért is!